



Vá Lại Yêu Thương.

Lại Thị Mơ

Khôi gục đầu xuống cạnh giường nước mắt nhạt nhòa, mẹ anh vừa ngưng thở. Nỗi ân hận đang giày vò cả anh và người đàn ông đang đứng góc phòng: phải chi mẹ đừng im lặng. Người đàn ông đó chính là Bố của anh, người mà anh cố công tìm kiếm suốt 20 năm vô vọng. Ông đang nói lời xin lỗi muộn màng với anh và người vừa ngưng thở trên giường.

Ký ức 20 năm trước như cuộn phim quay chậm, đang hiện dần hình ảnh bà mẹ trẻ cố xúc vai thằng con nhỏ đang cầu nhàu vì mất ngủ. Chỉ có vài bộ quần áo nhét trong túi nylon đựng rác, bà mẹ trẻ với khuôn mặt phờ phạc nửa đêm lên ra khỏi nhà, trốn chạy mang theo thằng con nhỏ với một số tiền ít ỏi trong túi. Số tiền này bà phải giấu dưới đáy của cái bình đựng cereal, mới mong tránh được con mắt rình rập của ông chồng nát rượu. Trong một căn phòng nhỏ bé tuềnh toàng chẳng có chỗ nào an toàn để giấu, ngoại trừ bình đựng cereal thức ăn cho thằng bé, là thứ mà ông nát rượu không hề nghĩ đến. Chắt chiu giấu diếm để có tiền mua cho con một hộp bút chì màu, hay đóng tiền cho ngày picture day ở trường.

Thông lệ của trường mỗi năm chụp hình cho học sinh không bắt buộc phải lấy hình. Nhưng bà cố gắng giấu diếm từng đồng để có hình kỷ niệm, còn bản thân mình nhan sắc có tàn tạ bà cũng chẳng hề biết. Máy ảnh là thứ vô cùng xa xỉ, ngay cả cái ti vi là thứ thông dụng nhất trong mỗi gia đình, cũng chẳng hề có. Mỗi tối ngồi chờ ông chồng còn đang la cà ở quán rượu, hai mẹ con chỉ giải trí bằng cách vẽ hình. Từ khi còn đi học, các bạn cùng lớp đã suýt xoa về những hình vẽ chân dung mà bà chỉ nguệch ngoạc vài nét là xong. Thằng con cũng bắt chước theo mẹ cặm cụi ngồi vẽ. Mẹ chọc ghẹo vẽ ảnh chân dung của con với đủ mọi tư thế, xem xong hai mẹ con cười ngặt nghẽo. Còn nó thì cặm cụi phác họa đủ kiểu quần áo lộng lẫy, mà nó nói mai kia lớn lên đi làm có tiền sẽ mua cho mẹ. Bà mẹ nén tiếng thở dài, cố kềm giọt nước mắt chỉ chực trào ra, có bao giờ mẹ con dư tiền, để đi shopping áo quần đâu. Con ăn mặc nhếch nhác, mẹ quần áo tả tơi.

Đêm nay bằng bất cứ giá nào bà cũng phải từ giã cái địa ngục này. Nhất quyết không để đứa con sẽ là nạn nhân thứ hai, sau mẹ nó. Những vết bầm tím trên mặt mà khi con hỏi, bà chỉ nói dối: Mẹ bị té. Để rồi mỗi sáng khi thức dậy nó dậm chân cần nhằn:

- Mẹ phải cẩn thận, sao mẹ cứ để té hoài vậy?

Bà có muốn té đâu, đó là những cái tát nẩy lửa, hay những cú đấm trời giáng bà phải hứng chịu, mỗi khi bố nó lên cơn say rượu.

Tất cả đều do lỗi tại bà, khi vừa mới lớn, đã bướng bỉnh cãi lời cha mẹ, tùm năm tùm ba đàn đúm với đám bạn lêu lổng rong chơi, chẳng lo học hành. Để khỏi nghe cha mẹ cảm rằm, bà đã trốn nhà đi hoang với Bố nó, để rồi giờ đây cả hai chẳng có mảnh bằng nào hòng kiếm việc ổn định. Đành sống bằng công việc lao động chân tay: bà lau chùi dọn dẹp ở quán ăn, còn bạn trai thì khuôn vác cho tiệm bán bàn ghế. Bỏ nhà đi chẳng bao lâu, lại có thêm đứa con nên cuộc sống của cả hai cứ trượt dài vô định. Với số tiền ít ỏi kiếm được vì công việc bấp bênh, cả 3 người cứ phải chui rúc ở những căn nhà trọ tồi tàn, với đầy rẫy kẻ du thủ du thực lảng vảng. Một tương lai mù mịt trước mặt, đêm nay bà phải dứt con lìa bỏ chốn này, con bà sẽ không là nạn nhân thứ hai của người đàn ông nát rượu.

Từ một tỉnh lẻ ở ngoại ô thành phố, bà dùng xe lửa đi xuyên bang, đến một nơi thật xa hòng tránh chuyện bị gã đàn ông nát rượu tìm ra. May mắn sao bà xin được chân dọn dẹp ở một công ty xuất nhập cảng đồ gia dụng. Với khuôn mặt ươi nhìn và bản tính hiền hậu dịu dàng, bà gặp được người đàn ông thứ hai. Quả là trời đã đền bù cho bà, người chồng sau rất mẫu mực, không cờ bạc rượu chè. Ông đối xử với Khôi như con ruột. Lúc trước Khôi mang họ mẹ vì bố mẹ lấy nhau không có giấy hôn thú. Khi có thêm đứa con gái, bà bằng lòng đổi khai sinh của con trai theo họ người chồng hiện tại. Không phải chỉ trên giấy tờ, mà mọi chuyện ông đều đối xử như nhau cho cả 2 đứa trẻ, nếu không muốn nói ưu ái với Khôi hơn, vì tội nghiệp nó vắng cha.

Cuộc đời của bà mẹ trẻ bỗng dựng thay đổi như cô bé Lọ Lem, nhà cao cửa rộng cuộc sống no ấm. Khôi học xong đại học và phụ trách mọi chi tiêu của công ty gia đình. Từ em gái, mẹ & cha dượng không bao giờ nghĩ Khôi có một người Bố khác. Nhưng Khôi thì không, hình như đó là nỗi oan nghiệt của định mệnh đeo đẳng mãi theo bà mẹ. Mỗi lần không có ai, chỉ có 2 mẹ con, Khôi thường nhắc: Con muốn tìm Bố.

Cả gia đình 4 người sẽ vô cùng hạnh phúc, nếu thỉnh thoảng Khôi đừng buông ra những lời cay đắng với mẹ, với em, còn với cha dượng thì thường xuyên như cơm bữa. Khôi thường có những trò chơi quái ác, để thỏa mãn lòng ganh tị, để tự ái được vượt ve, vì Khôi biết cả mẹ và cha dượng không bao giờ dám nặng lời, nói gì đến chuyện trừng phạt. Để mọi người hoảng hốt tưởng em gái đi lạc ngoài đường, mặc kệ cho cảnh sát và cha mẹ hoảng hốt tìm kiếm khắp nơi, cho tới khi mệt nhoài, Khôi mới lạnh lùng với đôi mắt rực lửa và đôi môi mím chặt, mở máy sấy quần áo dưới hầm, cô bé ngây thơ bị anh dụ trốn vô đó. Bà mẹ ôm ngực thẳng thốt, òa khóc nức nở, còn cảnh sát và người dân khu phố chỉ biết lắc đầu kinh ngạc. Máy sấy khi khóa chốt thì chỉ mở được từ bên ngoài. Con bé có thể bị ngạt hơi, hay chết phỏng nếu thẳng anh bật nút cho máy chạy.

Lúc đó Khôi nghe Bố dượng than thở:

- Em phải nói cho con biết sự thật.

Lúc nào ông cũng coi Khôi như đứa con ruột thịt. Không biết vì sao mà mẹ Khôi nhất định không nói một lời nào về những ngược đãi, khốn khổ khiến bà phải mang con chạy trốn. Hình như đó là oan nghiệt gây ra, làm cho càng ngày Khôi càng đồ riệt mẹ bỏ chạy vì chê Bố ruột nghèo khó. Sẵn sàng chịu mọi lời oán than chỉ để con có hình ảnh đẹp về người sinh thành, mẹ Khôi cứ chần chừ, nấn ná, phân vân. Bà giấu luôn cả những lần bị người chồng động đầu mình vào tường, gây ra một vết nứt rất nhỏ đưa đến triệu chứng thần kinh không chữa được.

Tội nghiệp cho Bố dượng, một người nhân từ bao dung, cảm cảnh cho người vợ ngoan hiền, dịu dàng phải chịu bao nỗi oan khiên. Ông đã cố gắng lặn lội tìm ra cha đẻ của Khôi, ông muốn vợ ông nhẹ lòng cất đi mọi muộn phiền, ông muốn con gái ông có một người anh để yêu thương. Ông muốn có một gia đình đầm ấm, Khôi không phải là kẻ bỏ đi, ngoại trừ nỗi ám ức vì hiểu lầm, Khôi vẫn nghe lời mẹ học xong đại học, không theo bạn bè rủ rê nghiện ngập. Bây giờ Khôi phụ trách phần sáng tạo mẫu mã cho công ty thời trang của gia đình.

Người đàn ông ngồi kia, mặt cúi gằm câm lặng. Lời xin lỗi muộn màng, nỗi ân hận đang giày vò ông. Thật ra ông cũng không phải là thứ bỏ đi, với khuôn mặt điển trai và nhiều tài mọn như đàn hát, ông cũng khiến nhiều cô gái trẻ mê mệt. Chỉ có điều ông đã hủy hoại tương lai tuổi trẻ đi theo bạn bè vui chơi. Học hành lơ là nên không thể theo đại học, rồi vướng tật nghiện rượu. Trung học & đại học là thời gian rất quan trọng để gây dựng tương lai cho cuộc sống sau này. Không bằng cấp, thiếu kiến thức căn bản đưa đến mặc cảm tự ti. Ông đã trút nỗi buồn phiền vào người vợ thân yêu. Con ma rượu đã làm mờ lý trí, nó đã sai khiến ông như một kẻ nô lệ. Tất cả các thứ gây nghiện như ma túy, cờ bạc, rượu chè không thể sai khiến con người nếu chúng ta biết dừng lại.

Khôi ngồi im lặng cúi đầu, nỗi ân hận giày vò khi nhìn hình ảnh cha đẻ gục đầu bên xác mẹ. Mẹ anh đã vĩnh viễn đi xa, nhưng Khôi mang ơn mẹ vô vàn. Mẹ phải bỏ đi, để cho con mình có cuộc sống tốt hơn. Nỗi ám ảnh về người chồng nghiện ngập, khiến mẹ lúc nào cũng nhắc nhở con tránh xa rượu chè, ma túy. Sẽ không bao giờ trễ, dù đó là lời xin lỗi muộn màng. Bố ruột của Khôi cảm ơn người đàn ông đã cứu mang vợ cũ và nuôi dưỡng Khôi thành người thành đạt. Cha sinh không bằng mẹ dưỡng. Công sinh không quan trọng bằng công nuôi dạy. Ông cảm ơn sự giúp đỡ của ân nhân và dù con có van nài, ông cũng không muốn làm việc ở công ty mà con ông ở trong chân quản trị. Con ông đã trưởng thành, ông không muốn là hình ảnh để mọi người xung quanh đàm tiếu. Ông xin từ giã để mọi chuyện tạm lắng, mang lại bình yên cho mọi người.

Bão tố đã qua đi, có lẽ giờ này bà mẹ đã mỉm cười an nghỉ nơi chốn thiên đường. Sự hy sinh của bà mẹ khổ đã được đền đáp. Từ một tiểu bang xa xôi, Khôi nghe Bố đã có công việc ổn định, ông đã từ bỏ chất cồn. Với ý chí mạnh mẽ, ông quyết làm lại cuộc đời, để khỏi hổ thẹn với con trai, người đàn ông cứu mang con ông, và nhất là đứa em gái của nó. Ông đã biết làm thế nào, để con trai hãnh diện về ông Bố mà nó cố tìm kiếm suốt 20 năm. Bây giờ ông đã có một gia đình êm ấm với người vợ sau. Như một sắp đặt của định mệnh, người vợ sau của ông cũng ôm con trốn chạy ông chồng nghiện ngập. Một phiên bản lập lại y như bản gốc. Không có con thêm, nhưng đứa con riêng của vợ sau kính trọng ông như chính cha ruột của nó. Trong thâm tâm ông vô cùng cảm ơn người đàn ông đã cứu mang vợ và con ông. Với tấm lòng nhân từ quảng đại nhất quyết làm sáng tỏ sự thật, bằng cách lặn lội tìm ra người đã gây ra nỗi oan ức của người mẹ bị chính con mình oán giận. Tất cả mọi người trong câu chuyện đều dừng cảm: người mẹ, đứa con, người cha nhân từ, người cha nghiện ngập.

Lại thị Mơ